

Raad Vreemdelingen- betwistingen

Arrest

nr. 45 709 van 30 juni 2010
In de zaak RvV 52 591 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE POURCO
Nachtegaalstraat 47
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 maart 2010 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel 1 b/s. hoofdstuk 2, afdeling IV onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2010

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GONNISSEN, die loco advocaat A. DE POURCO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaten E. MATTERIE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2007 huwt verzoeker te Ghana, met mevrouw A. J. die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 9 maart 2008 komt verzoeker het Belgische grondgebied binnen met een visum type D

Op 22 april 2008 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische echtgenote

Op 9 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 maart 2010 wordt een negatief samenwoningverslag opgesteld door de politie van Borgerhout

Op 11 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 18 maart 2010 aan verzoeker betekend en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.A.A.(...), geboren te K., op 08/09/1981, van Ghanaese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

"Volgens artikel 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden. Uit het samenwonsverslag dd. 08.03.2010 van de politie van Bergerhout blijkt het volgende: betrokkene verklaart dat hij en zijn echtgenote in een echtscheiding zitten sinds november 2009. De echtgenote van betrokkene woont in Morsel, V. 58. Betrokkene woont met iemand ander in de woonst op de T. 379 in Bergerhout."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan

Verzoeker citeert in een eerste onderdeel artikel 42 quater, § 1 van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat dit artikel een aantal gevallen omschrijft waarin de minister de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een EU-burger of Belg. Verzoeker wijst evenwel op het woord 'kan', waaruit blijkt dat de minister geenszins verplicht is over te gaan tot een intrekking van het verblijfsrecht wanneer één van de genoemde gevallen zich voordoet, bijvoorbeeld wanneer bijkomen is omstandigheden in de concrete zaak dit niet zouden rechtvaardigen. Verzoeker wijst erop dat een degelijke motivering en afweging van belangen bij het nemen van dergelijke beslissingen dan ook vereist is. Verzoeker wijst op de § 2 tot en met 4 van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk een aantal hypothesen voorzien worden, waarbij omwille van de bijzondere omstandigheden een beëindiging van het verblijfsrecht van het betrokken familielid onrechtvaardig wordt geacht. Verzoeker wijst er ook op dat de minister of zijn gemachtigde eveneens andere bijzondere omstandigheden in overweging kan nemen. Verzoeker wijst erop dat het voor zich spreekt dat voorzichtig dient te worden omgegaan met intrekking van het verblijf van de vreemdeling die door de wet ertoe gerechtigd om zich in België te voegen met zijn familielid, vaak al duurzaam is geïntegreerd en een sociaal leven heeft opgebouwd in België. Derhalve dient rekening te worden gehouden met de concrete omstandigheden en moeten deze worden nagegaan. Bijgevoeg kan een samenwonsverslag dan ook niet voldoende zijn om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Dit verslag toont enkel aan of de betrokkenen op een bepaald moment op hetzelfde adres vertoeven, doch het miskent vaak de realiteit van het al dan niet slagen van het huwelijk en of er al dan niet sprake is van 'gezamenlijke vestiging' in de zin van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet. In casu is gebleken dat enkel en alleen op basis van het verslag van samenwons de reële huwelijksituatie niet gekend is. Verzoeker en zijn echtgenote hebben inderdaad een tijd op een afzonderlijk adres gewoond, doch tijdens deze periode hebben zij het contact nooit verbroken en na een lange tijd van reflectie hebben zij zich uiteindelijk terug verzoend en wensen zij alsnog het huwelijk te doen slagen. Ook ter terechtzitting bevestigt verzoekers raadsman dat de beslissing voorbarig was, daar verzoeker en zijn echtgenote zich verzoend hebben en opnieuw samen wonen.

Verzoeker wijst er bovendien op dat het begrip gezamenlijke vestiging niet te strikt geïnterpreteerd mag worden. Verzoeker wijst vooreerst op het gegeven dat moet worden gekken naar de filosofie van de richtlijn 2004/38 die het heeft over een familielid dat zich 'bij de EU-burger voegt of hem begeleidt'. In die zin verschilt deze vereiste van de samenwons in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en is dus zeker geen permanent samenwonen van de betrokkenen vereist (*Parl. St. Kamer 51/2845/01 p 52*). Ten tweede wijst verzoeker naar de rechtspraak die enige voorzichtigheid gebiedt omdat de voorwaarde van

gezamenlijke vestiging geen effectieve en duurzame samenwoning impliceert, maar meer in het algemeen 'de staat van echtgenoot die niet zou kunnen worden erkend zonder de duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties'. Verzoeker wijst erop dat deze minimale echtelijke relatie bij hem nog steeds aanwezig was. Zijn huwelijk bevond zich op een keerpunt wat zij dankzij hun vroegere banden hebben kunnen te boven komen. Verzoeker wijst er tevens op dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen in de eerste plaats is ingevoerd om oneigenlijke huwelijken en misbruik van het recht op gezinshereniging tegen te gaan, niet om vreemdelingen te sanctioneren die (tijdelijk) echtelijke moeilijkheden ondervinden. Relationele problemen kunnen immers tijdelijk en oplosbaar zijn zoals blijkt uit verzoekers relaas. Aan betrokkenen moet desnoods de nodige tijd gegund worden om de (huwelijkse)relatie een nieuwe kans te geven.

Verzoeker concludeert aangaande artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet het volgende:

"Er moeten derhalve twee situaties van elkaar worden onderscheiden. Een eerste situatie is die waarin een koppel gehuwd is doch feitelijk en op duurzame wijze niet samenwoont noch de instelling van het huwelijk beleeft, zonder evenwel een echtscheiding aan te gaan (eventueel bewust om het verblijfsrecht niet in gevaar te brengen). In dat geval is er geen sprake van gezamenlijke vestiging en zal eventueel een intrekking van het verblijfsrecht gerechtvaardigd zijn op die grond. De andere situatie is die van echtgenoten die tijdelijk gescheiden leven omwille van echtelijke moeilijkheden en waar eventueel reeds een echtscheidingsprocedure hangende is doch niet definitief is afgesloten. Dan zal wanneer het huwelijk is ontbonden inderdaad grond voor gezinshereniging zijn weggevallen en zal deze ontbinding, indien de overige voorwaarden voor toepassing van artikel 42quater Vw. Zijn vervuld, aanleiding kunnen geven tot het beëindigen van het verblijf. In casu was het huwelijk van verzoeker nog niet ontbonden, en was deze voorwaarde van artikel 42quater, §1, 4°Vw. m.a.w. niet vervuld."

Verzoeker voert in een tweede onderdeel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan, waarbij hij stelt dat de vereiste om met bijkomende gegevens rekening te houden en een afgewogen beslissing te nemen ook volgt uit de algemene zorgvuldigheidsplicht die op iedere overheid berust. Hij geeft verder een theoretische uiteenzetting, waarbij hij stelt dat voor een beslissing het bestuur volledig dient te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen (RvS 27 april 2004, nr. 130.662). Verzoeker betoogt dat het niet getuigt van zorgvuldigheid wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken een zeer ingrijpende beslissing neemt enkel op basis van een samenwoningverslag en dit al drie dagen na ontvangst ervan. Het verslag dateert van 8 maart 2010 en de beslissing van 11 maart 2010, zodat hier duidelijk sprake is van een routinematige beslissing zonder verder onderzoek, zonder de reële situatie na te gaan en eventueel rekening te houden met bijkomende omstandigheden. Minstens had zij de betrokken vreemdeling hiervan op de hoogte moeten brengen en hem de mogelijkheid moeten bieden om uitleg te verschaffen.

2.2 In essentie herhaalt verzoeker de uiteenzetting in zijn inleidend verzoekschrift in de repliekmemoorie.

2.3 De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het kader van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. De punten 1° tot 3° en 5° betreffen allen situaties die in casu niet voorliggen. Punt 4° omvat drie situaties: de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het niet meer voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging. In voorliggend geval betreft het een huwelijk en geen geregistreerd partnerschap zodat de tweede situatie in casu niet relevant is.

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

Volgens artikel 42 quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de gehuwden. Uit het samenwoningverslag dd. 08.03.2010 van de politie van Bergerhout blijkt het volgende: betrokkene verklaart dat hij en zijn echtgenote in een echtscheiding zitten sinds november 2009. De echtgenote van betrokkene woont in Morsel, V. 58. Betrokkene woont met iemand ander in de woonst op de T. 379 in Bergerhout."

Hieruit blijkt duidelijk dat de verweerder het verblijf heeft beëindigd, omwille van de derde reden, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en niet omwille van het feit dat het huwelijk werd ontbonden of nietig verklaard. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat zijn verblijf niet mag worden ingetrokken op grond van de ontbinding van zijn huwelijk daar deze voorwaarde nog niet was vervuld.

Verweerder heeft geconcludeerd dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat om deze reden het verblijf wordt ingetrokken. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op het samenwoningverslag van 8 maart 2010. Verweerder heeft ook de doorslaggevende elementen van dit samenwoningverslag overgenomen in de motieven. Zo werd niet enkel vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar werd tevens vastgesteld dat de reden hiervan huwelijksproblemen zijn. Zo verklaarde verzoeker volgens dit verslag dat er sinds november 2009 een echtscheiding werd ingezet.

Verzoeker betwist het samenwoningverslag niet. Hij betwist niet dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet samenwoonde met zijn partner, hij betwist evenmin dat hij verklaarde dat er een echtscheidingsprocedure lopende was sinds november 2009. Verzoeker betoogt echter dat hij steeds contact onderhield en dat het tijdelijke huwelijksproblemen betrof die intussen zijn opgeklaard. Hij is de mening toegedaan dat wanneer tijdelijk echtelijke problemen aan de oorsprong liggen van de niet-gezamenlijke vestiging, doch er een minimale huwelijksrelatie blijft bestaan, het verblijf niet mag worden ingetrokken. Verzoeker wijst er terecht op dat verweerder niet verplicht is om het verblijf te beëindigen wanneer wordt vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De wet voorziet zelf in een aantal hypothesen waarin het verblijf niet mag worden beëindigd, ondanks dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoeker wijst er ook terecht op dat verweerder tevens met andere redenen rekening kan houden om het verblijf alsnog niet te beëindigen. Verweerder beschikt hier echter over een grote discretionaire bevoegdheid aangaande de opportuniteit van het al dan niet beëindigen van het verblijf.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2007, nr. 101.624).

Uit het samenwoningverslag blijkt dat verzoeker de kans heeft gekregen om uit te leggen waarom hij niet samenwoont met zijn echtgenote. De enige verklaring die hij gaf was dat er reeds meer dan 5 maand voordien een echtscheidingsprocedure werd opgestart. Verzoeker sprak geenszins over een nakende verzoening of over het feit dat hij nog veel contact onderhield met zijn echtgenote. Verzoeker gaf dus geenszins te kennen dat het over tijdelijke huwelijksproblemen ging, die zouden worden opgelost. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij onder één van de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42 quater, § 4 zou vallen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het begrip vestiging ruim geïnterpreteerd moet worden, getuigt op het feit dat de richtlijn 2004/38 het heeft over 'hen begeleiden of vervoegen' en de rechtspraak van de Raad van State die een minimale echtelijke relatie voldoende acht wijst de Raad erop dat verzoeker er terecht op wijst dat het 'hen begeleiden of vervoegen' niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, maar wel minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, zodat er een minimum aan relatie moet zijn tussen de echtgenoten. Zo moet er minstens een gezinscel bestaan, waarbij een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Wanneer verzoeker zelf

verklaart dat hij zich reeds meer dan 5 maanden in een echtscheidingsprocedure bevindt met zijn echtgenote en zij niet meer samenwonen, kan hij niet op redelijke wijze beweren dat er nog sprake is van een minimale echtelijke relatie. De Raad stelt vast dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden zoals ze door verzoeker werden toegelicht tijdens de samenwoningstcontrole. Verweerder heeft ook op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de gegevens uit de samenwoningstcontrole voldoende waren om tot een beslissing te kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; Rvs 14 februari 2006, nr. 154.954). Het gegeven dat de beslissing reeds drie dagen na de ontvangst van het samenwoningstverslag werd genomen, toont op zich niet aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen, gelet op het feit dat verzoeker tijdens de samenwoningstcontrole de redenen van zijn niet gezamenlijke vestiging heeft kunnen toelichten. Verzoeker toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de feitenvinding. Het is evenmin kennelijk onredelijk van verweerder om enkel op grond van dit samenwoningstverslag te oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat deze van die aard is dat het verblijfsrecht kan worden ingetrokken. Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.4 In een derde onderdeel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Verzoeker voert aan dat de praktijk van het bijna automatisch nemen van een beslissing enkel en alleen om het gebrek aan samenwoning verregaande gevolgen heeft voor het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Verzoeker wijst erop dat naast het recht op gezins- en familielevens artikel 8 van het EVRM ook het recht op een privéleven, waaronder het recht op persoonlijke identiteit en het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen omvat (EHRM PG en JH v VK, 25 september 2001; EHRM Boughanemi v Frankrijk, 24 april 1996; EHRM Chorfi v België, 7 augustus 1996). Verzoeker wijst erop dat hij al degelijk geïntegreerd is in België en hier een nieuw leven heeft opgebouwd en sociale banden heeft ontwikkeld:

- Hij spreekt al vrij goed Nederlands en volgt Nederlandse lessen (stuk 6)
 - Verzoeker is sedert januari 2009 voltijds in dienst bij vleeswarenfabriek Favorit te Kapelle-op-den-brak.
 - Hij heeft iedere maand een degelijk loon (stukken 7 en 8)
 - Verzoeker is in orde met zijn sociale verzekering en heeft een bankrekening (stuk 5)
 - Hij heeft een wagen gekocht en een Belgisch rijbewijs gehaald (stuk 9)
 - Verzoeker staat ook mee in voor de lening voor het onroerend goed van zijn echtgenote
- Niet alleen dient een afgewogen beslissing van de DVZ in evenwicht te zijn met de rechten bescherming door art. 8 EVRM, maar ook is de continuïteit van de verblijfsstatus van groot belang voor het professionele leven. Als op plotse wijze het verblijfsrecht wordt ingetrokken met beval om het grondgebied te verlaten, verliest verzoeker ook zijn recht om te werken zonder dat hem evenwel de mogelijkheid werd geboden om zijn administratieve situatie tijdig te regulariseren."

2.5 In de repliekmemoire legt verzoeker nog de nadruk op het feit dat het recht op eerbiediging van het privéleven door de Belgische overheden vaak te beperkt wordt geïnterpreteerd.

2.6 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangaande de vermeende schending van het privéleven, stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met

name in de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker wijst erop dat hij al degelijk geïntegreerd is en sociale banden heeft ontwikkeld in België, en dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken moet worden afgewogen ten opzichte van zijn rechten onder artikel 8 van het EVRM.

Voor wat de belangenafweging betreft, wijst de Raad vooreerst op de bespreking van de eerste twee onderdelen van het middel waarbij werd vastgesteld dat verzoeker op zorgvuldige – en redelijke wijze heeft beslist een einde te stellen aan verzoekers verblijf, gezien er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote in functie van wie hij zijn verblijfsrecht had verkregen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, wanneer hij aantoonbaar op een andere grond aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht in België. Hiervan vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Waar verzoeker van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoeker een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België, goed geïntegreerd is, hij professionele en persoonlijke bindingen is aangegaan, goed Nederlands spreekt, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 10 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Waar verzoeker eenvoudigweg verwijst naar het arrest Chorfi/ België van 7 augustus 1996 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat het voornoemde Hof in deze zaak geen schending van artikel 8 van het EVRM weeslicht, terwijl de heer Chorfi gedurende verscheidene jaren in België school liep en werkte en tal van verwanten had in België, zodat verzoeker ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig naar dit arrest kan verwijzen. Waar verzoeker verwijst naar het arrest PG en JM v Verenigd Koninkrijk, en erop wijst dat in dit arrest werd gesteld dat "het activiteiten van professionele of business-gerelateerde aard kan bevatten, zoals gesteld in het arrest Niemitz v Duitsland, wijst de Raad erop dat het arrest Niemitz v Duitsland van 16 december 1992 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een situatie betreft waarbij op het ogenblik van de bestreden beslissing het privéleven vooral determinerende activiteiten van professionele en business-gerelateerde aard omvat waardoor de sociale relaties een bijzondere dimensie krijgen die verder reiken dan de louter alledaagse vrienden en kennissenkring. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan onder een dergelijke bijzondere situatie te ressorteren. Waar verzoeker nog wijst op andere arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en naar rechtsleer dienaangaande, wijst de Raad er vooreerst op dat aangaande de geciteerde arresten verzoeker verzuimt aan te tonen zich in een analoge situatie te bevinden en ten tweede is de Raad van mening dat de hiervoor gegeven uiteenzetting een voldoende antwoord biedt op de aangevoerde grieven van verzoeker.

De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoeker in. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.7 In een tweede middel voert verzoeker de schending van de hoorplicht aan als beginsel van behoorlijk bestuur. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"Wanneer een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord (I. OPDEBEEK, 'De hoorplicht', in beginselen van

behoorlijk bestuur. Brugge, die keure, 2006, 235-278). Verzoeker werd niet gecontacteerd om de juistheid van de verkregen gegevens na te gaan vóórmeer een ingrijpende beslissing als deze te nemen.

Het recht om gehoord te worden is door de Raad van State in toenemende mate erkend als beginsel van behoorlijk bestuur, ook in vreemdelingenzaken (O.m. RvS 23 mei 2001, nr. 95.805 en RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007). In gevallen waar iemand omwille van zijn persoonlijk gedrag een ernstige maatregel riskeert, zoals de intrekking van zijn verblijfsrecht, moet hem de mogelijkheid worden geboden om zijn standpunt te doen kennen en eventueel een ongunstige beslissing te vermijden. Mocht verzoekster de gelegenheid zijn geboden om uitleg te verschaffen over zijn relationele situatie en de mogelijke verzoening die in het verschiet was, dan had deze beslissing vermeden kunnen worden.

28 In de repliekmemorie verwijst verzoeker 'onverkort' naar de uiteenzetting in zijn inleidend verzoekschrift.

29 De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker tijdens de samenwoningcontrole de kans heeft gekregen om uit te leggen waarom hij niet meer gevestigd is bij zijn echtgenote, reden waarom het verblijf werd beëindigd. De Raad stelt vast dat verzoeker de feitelijke vaststellingen, met name dat hij op het ogenblik van de samenwoningcontrole en de bestreden beslissing niet samenwoonde met zijn echtgenote en dat hij verklaarde dat ze sinds november 2009 de echtscheiding hebben ingezet, niet betwist. Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem had moeten contacteren teneinde de juistheid van de verkregen gegevens na te gaan vóórmeer een ingrijpende beslissing als deze te nemen. De Raad stelt echter vast dat de verkregen gegevens verklaringen van verzoeker zelf betreffen, zodat er geen reden was hem te contacteren teneinde de juistheid na te gaan. In de bespreking onder het eerste middel werd betreffende bewering van verzoeker dat het slechts een tijdelijke situatie betrof en het samenwoningverslag niet de volledige relationele situatie in kaart bracht, vastgesteld dat verzoeker hiermee geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidbeginsel aantoonde.

Verweerder beschikt op grond van de verkregen gegevens via de samenwoningcontrole over voldoende gegevens om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN